

Nog een hartelijke handdruk, een: „tot weerziens bij den Heer!” en daarop vertrokken wij.

Nu, ge kunt u allen wel indenken, hoe wij onderweg reden vonden om God te danken voor zijne genadige bestiering. Hoe heeft Hij alles wonderbaar geleid! Welk een rijken zegen heeft Hij gegeven! En welk een geluk, dat wij het middel mochten zijn, om deze arme vrouw den weg ten leven te wijzen! De Engelen in den hemel hebben er zich over verblijd!” —

Hier eindigt onze gastheer zijn boeiend verhaal, en allen, ook wij, zijn aangedaan. O, hoe gaarne zouden we nog eenige uren bij deze vriendelijke bewoners doorbrengen, want — dat Jezus in dit huis de Gast is, hebben we reeds lang bemerkt. Maar... we moeten weg; we zijn reeds te lang onbescheiden geweest; we willen alleen nog blijven als vader en moeder, kinderen en gast, de handen vouwen om den Heere te danken voor zijne liefde jegens verlorenen; we voegen er van harte onze stem bij; doch dan ook spoeden we ons voort om weer elders de ongenode, maar waarnemende gasten te zijn.

We nemen echter veel mee, veel dat ons ten zegen is geweest, en wat ook voor al onze lezers rijke vruchten moge wegdragen. We hebben gezien, hoe een eenvoudig koetsier en een oude werkman medearbeiders in het Evangelie kunnen zijn; we hebben opgemerkt, hoe heerlijk de blijde boodschap der zaligheid is, en hoe ze vrede en vreugde brengt. We hebben geleerd — God geve het! — wat liefde tot zondaren vermag; hoe de Heer zijne dienstknechten gebruikt om het verlorene op te zoeken en met Jezus bekend te maken. Maar we hebben óók opgemerkt welk een zegen, een eeuwig zegen het christelijk huisgezin afwerpt.

Als ge een paar dagen na ons eerste bezoek dezelfde woning waart binnengetreten, dan zoudt ge gezien hebben, hoe de huisvader aan zijne vrouw een briefkaart voorleest, waarop geschreven staat: „Mijne lieve . . . is niet meer. Maar — zij ging heen tot den Heer. O, hoe gelukkig was zij deze dagen. Met een glimlach ontsiep zij en is thans *lekkertjes* in den hemel.”

Geve de Heere ons, lieve lezers, zoo we eenmaal een eigen thuis mochten oprichten, den heerlijksten en besten, den onmisbaren, hemelschen Gast uit te noodigen, opdat nog velen mogen ondervinden:

DEN ZEGEN VAN EEN CHRISTELIJK HUISGEZIN!

J. N. V.

Brief uit Transvaal.

24 October 1900.

Aan de Lezers en Lezeressen van „Timotheüs.”

't Is lang geleden, sinds ik een woord in „Timotheüs” tot U richten kon; er is in dien tijd veel gebeurd, en toch, gij weet het, ook thans is er zooveel zelfbeperking noodig, dat, neen, het ook nu nog niet het ware is. Daarom zou ik misschien ook dit schrijven nog uitgesteld hebben, indien ik mij niet voorgenomen had, de eerste de beste gelegenheid te gebruiken, om U mijn hartelijken dank, mijn persoonlijken dank te betuigen voor de £ 100.—, die ik uit Uw aller naam voor onze arme noodlijdenden ontving. Beschamend was het mij, in de goede dagen, toen ik nog week aan week mijn ex. van „Timotheüs” hier ontving, te lezen, hoezeer en hoe warm de Lezers en Lezeressen van „Timotheüs” aan mijn verzoek gehoor gaven en, ik behoef het U niet te zeggen — Gij hebt dat zelf wel gevoeld — deze Uwe offervaardigheid heeft mij te meer aan het blad met zijn Redacteur, zijn Uitgever, zijn Medewerkers en zijn Lezers en Lezeressen gebonden. Kan ik dit misschien dit jaar, door de omstandigheden verhinderd, niet doen blijken . . . wie mij persoonlijk kent, weet, dat ik geen ondankbare ben. Neen, nooit zal ik dit blijk van Uwe belangstelling en Uwe toegenegenheid vergeten. De Heere, onze God, heeft ons door een dal van donkerheid en duisternis geleid; doch Uwe bereidwilligheid om mij te steunen in het lenigen van den nood mijner omgeving, was ons als een vriendelijke ster, die ons bemoedigde en versterkte. Uwe rijke gave werd door mij aan de Commissie overhandigd en door haar op de Standard-bank geplaatst, en reeds is menige door zorg en kommer nedergebogen ziel van Uwe gave verkwikt en getroost. In hun naam hartelijk dank! God zegene U met vrede en genade, rijken, die Uwe

milde gaven, mindergegoeden, die Uw offer bracht, en vooral ook de lieve kinderen, die met de grooten wedijverden om het treurig lot van weduwen en weezen te verzachten.

Zijt allen Hem bevolen, die den blijmoedigen gever liefheeft!

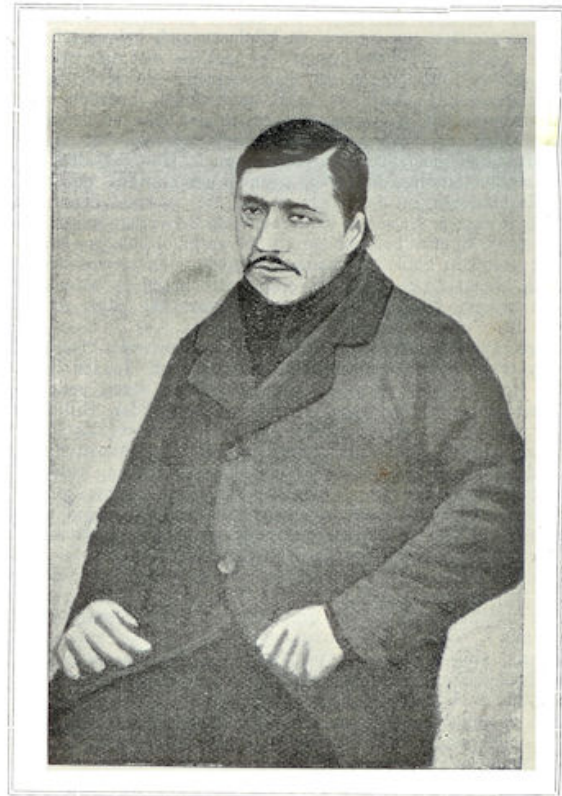
De Heere, onze God, schrijft thans bladzijden in het vervolgverhaal van mijn eigen leven, zóó belangrijk, dat zij mij ouder en, naar ik hoop, wijzer maken. 't Is duister om ons heen; bidt voor ons, dat het niet duister worde in ons, doch het licht van Zijne genade onze ziel zóó bestrale, dat er glans daarvan afstrale ook op onzen weg door dit land onzer vreemdelingschap. Licht uit het Vaderhuis, Redacteur en Medewerkers, Lezers en Lezeressen van „Timotheüs,” worde U en mij geschonken, ook als de vallei des levens zóó donker zij, als ze ons nu is; licht uit het Vaderhuis strale U tegen ook van de bladen van „Timotheüs.”

Uw aller Vriend

P. J. KLOPPERS.

Portret-raadsel.

Nu ons groote prijsraadsel is afgelopen, willen wij dadelijk onzen lezers een nieuw raadsel aanbieden, echter van een geheel ander soort, waarbij men voor de oplossing slechts enkele dagen tijd heeft.

Men bekijke nauwkeurig bovenstaand portret, en zoek te raden, wien het voorstelt. Heeft men den naam gevonden, of meent men dien gevonden te hebben, dan schrijve men dezen omgaand op een briefkaart, en zende die per spoedigste gelegenheid ons toe. Inzendingen toch moeten a.s. Dinsdagmiddag uiterlijk met de post van 5 uur in ons bezit zijn. Onder de goede oplosers wordt verloot een VIOL-CITHER.

Reeds de volgende week wordt, zoo mogelijk, de uitslag der bekroning medegedeeld.

Stoomdruk — LA RIVIÈRE & VOORHOEVE — Zwolle.